

Arrest

nr. 104 350 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE BRUYN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 20 april 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 16 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Ta'ez (Jemen) en te behoren tot de clan Bilajo Arab.

U werd op 25 september 1984 geboren te Mogadishu / Bilajo Arab (Somalië) en woonde aldaar met uw beide ouders, F. A. M. en Q. A.. Uw beide ouders bezaten de Somalische nationaliteit. Uw vader baatte een voedingswinkel uit op een u onbekende plaats in een u onbekende stad in Somalië. In 1991, toen u 8 jaar oud was, werd uw vader gedood door u onbekende daders omwille van een u onbekende reden. Toen u 8 jaar oud was ontvluchtte u met uw moeder Somalië omdat er oorlog heerste in Somalië en uw moeder geen naasten had in Somalië. Een Jemenitisch staatsburger, Az. genaamd, hielp u en uw moeder Somalië te ontvluchten door per boot naar Jemen te reizen. U en uw moeder arriveerden in Jemen en trokken aldaar trokken in bij een man, R. M. A. genaamd, in Ta'ez (Jemen). Uw moeder, F. A. M., huwde in Jemen met Az. waarvan u de volledige naam niet kent. Op 27 maart 1995 werd uw halfbroer, Ab. Q. A. (O.V. nr. 6.998.207 - C.G. nr. 12/13817), geboren te Ta'ez (Jemen). Uw moeder werd in de steek gelaten door haar echtgenoot, Az.. In 1998 stierf uw moeder, F. A. M., een natuurlijke dood. De man bij wie u inwoonde, R. M. A. genaamd, stelde voor dat u zou huwen met S. A. Z. aangezien u arm was en uw halfbroer Ab. Q. Ali, hartproblemen had en ernstig ziek was. Op 21 augustus 2011 sloot u een religieus huwelijk af met S. A. Z. te Ta'ez. S. A. Z. was een Jemenitisch staatsburger en werkzaam als burger in een politiebureau. Op 23 september 2011 trokken u en uw ernstig zieke halfbroer, Ab. Q. A., in in de echtelijke woning van uw echtgenoot. Nadat u 2 maanden in de echtelijke woning verbleef kreeg u problemen met uw echtgenoot, S. A. Z., die u sloeg en mishandelde. U ging uw beklag doen over het gedrag van uw echtgenoot bij R. M. A. en M., de broer van uw echtgenoot. U vertelde R. M. A. dat u naar de politie wilde gaan omdat uw echtgenoot u sloeg en uw vinger brak doch R. M. A. adviseerde u niet naar de politie te gaan. U besloot Jemen te ontvluchten en nam uw ernstig zieke halfbroer Ab. Q. A. mee. Op 18 april 2012 namen u en uw halfbroer een taxi naar San'a (Jemen). Op 19 april 2012 namen u en uw halfbroer een vlucht van Yemen Airlines en reisden u en uw halfbroer via Addis Ababa (Ethiopië) naar België. U en uw halfbroer Ab. Q. Ali (O.V. nr. 6.998.207 - C.G. nr. 12/13817) vroegen asiel aan op 20 april 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een geboortecertificaat op naam van S. Q. A. uitgegeven te Mogadishu op 15 december 1984, een kopie van een huwelijkscertificaat (nr. 8741) uitgegeven door het Ministerie van Justitie te Jemen op 21 Ramadan 1432 (islamitische kalender) alsook een Nederlandse vertaling van dit huwelijkscertificaat.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en te vrezen dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst gedood zal worden in de Somalische oorlog (zie vragenlijst CGVS dd. 11 mei 2012, punt 3.4). U verklaarde Jemen te hebben verlaten nadat u problemen kende met uw Jemenitische echtgenoot, S. A. Z. (zie gehoorverslag CGVS dd. 8 januari 2013, p. 12).

Er dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw gehoor voor het CGVS er niet in geslaagd bent uw beweerde Somalische nationaliteit aannemelijk te maken.

Zo dient opgemerkt te worden dat uw geografische, ethnografische en socio-politieke kennis over Somalië quasi onbestaande is.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u geboren werd te Mogadishu (zie gehoorverslag CGVS dd. 8 januari 2013, p. 3), meer bepaald te Bilajo Arab (p. 3). Gevraagd naar wat Bilajo Arab precies is (p. 3) verklaarde u dat Bilajo Arab een dorp is (p. 3). U voegde hier echter aan toe niet te weten waar Bilajo Arab precies is gelegen (p. 3) en niet te kunnen uitleggen waar Bilajo Arab precies is gelegen (p. 3). Gevraagd of Bilajo Arab een wijk is die gelegen is in Mogadishu dan wel een dorp buiten Mogadishu (p. 3 en 8) verklaarde u het niet te weten (p. 3 en 8) en het zich niet te herinneren (p. 3). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens vroeg of u namen van wijken of districten kent die gelegen zijn in Mogadishu (p. 8) verklaarde u er geen te kennen (p. 8). U voegde hier aan toe niet te

weten of Bilajo Arab al dan niet ver gelegen is van Mogadishu (p. 8) hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Bilajo Arab – evenwel slechts tot het jaar 1969 – de naam was van een district in Mogadishu (zie informatie in administratief dossier). Voorts verklaarde u dat uw vader, die de Somalische nationaliteit bezat (p. 7) behoorde tot de stam Bilajo Arab (p. 7). Wanneer u door de interviewer van het CGVS werd opgeworpen dat Bilajo Arab een plaatsnaam is (p. 7) en u opnieuw werd gevraagd tot welke etnie uw vader behoorde (p. 7) hield u vol dat de stam waartoe uw vader behoorde Bilajo Arab heette (p. 7). U kon geen andere clans opnoemen waarmee Bilajo Arab verwant zou zijn (p. 7), u verklaarde niet te weten of Bilajo Arab al dan niet tot een grotere groep of clangroep behoort (p. 7) en u kon evenmin de persoonlijke subclans van uw vader – en bijgevolg uzelf – van Bilajo Arab toelichten (p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat Bilajo Arab – weliswaar tot 1969 - de naam was van een district in Mogadishu doch in geen enkel landenrapport waarover het CGVS beschikt blijkt dat Bilajo Arab de naam zou zijn van een bestaande clan in Somalië (zie informatie in administratief dossier). Het is echter merkwaardig dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat u tot de Arabische stam Bin Alawi zou behoren (punt 6) hoewel dit ingaat tegen de door u afgelegde verklaringen op het CGVS. Hoewel u verklaarde dat uw moeder de Somalische nationaliteit bezat (p. 6) en nooit over andere nationaliteiten dan de Somalische beschikt heeft (p. 6) verklaarde u niet te weten tot welke clan of stam uw moeder behoorde (p. 6). U verklaarde voorts niet te weten welke stammen of clans in Mogadishu wonen (p. 8). U verklaarde naast Bilajo Arab geen enkele clan (p. 9), stam (p. 9) of etnische groep (p. 9) in Somalië te kennen (p. 9). Gezien het primordiale belang van de kennis van het clansysteem in de Somalische samenleving en het feit dat kinderen reeds op zeer jonge leeftijd hun afstammingslijnen worden aangeleerd (zie informatie in administratief dossier) is het merkwaardig dat uw kennis te wensen overlaat. Daarnaast is het merkwaardig dat u verklaarde dat uw vader in 1991 gedood werd (p. 8) en dat u, hoewel u beweerde niets te weten over de daders (p. 8) noch over de precieze reden waarom uw vader gevisieerd zou zijn (p. 8), denkt dat hij gedood werd omwille van de oorlog (p. 8) en de vele problemen die er waren in Somalië (p. 8). Gevraagd naar wie er in 1991 tegen elkaar vochten in Somalië (p. 8) stelde u dit niet te weten (p. 8) en u voegde er aan toe alleen te weten dat er oorlog was (p. 8). U verklaarde voorts nooit gehoord te hebben hoe de oorlog in Somalië begon (p. 8) en u kon geen enkele krijgshoofd (p. 9), rebellengroep (p. 9) noch militia (p. 9) in Somalië bij naam noemen (p. 9). Wanneer u gevraagd werd “Wie precies vecht tegen elkaar in Somalië? Welke clans, militia's, groeperingen, krijgshoofden?” (p. 9) repliceerde u het niet te weten (p. 9). Verder kon u geen enkele Somalische president bij naam noemen (p. 11), kon u geen enkele Somalische politicus bij naam noemen (p. 11) en kon u geen enkele belangrijke persoon uit Somalië benoemen (p. 11). Bovendien is het merkwaardig dat u niet kon toelichten of Mogadishu al dan niet ver van zee is gelegen (p. 8) hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Mogadishu een kuststad is (zie informatie in administratief dossier). Verder kon u geen enkele stad of dorp bij naam noemen die in de onmiddellijke omgeving van Mogadishu zou gesitueerd zijn (p. 9) en gevraagd “Kent u iets over Mogadishu in het algemeen” (p. 9) repliceerde u van niet (p. 9). U kon – naast Mogadishu – geen enkele stad of dorp in het land Somalië benoemen (p. 9) en verklaarde niet te weten of er al dan niet rivieren doorheen Somalië stromen (p. 11). U kon evenmin namen van buurlanden van Somalië benoemen (p. 11).

Uw bewering dat u op 8-jarige leeftijd Somalië verliet (p. 3, 8 en 11) en vervolgens in Jemen verbleef vormt geen afdoende verantwoording voor voorgaande vaststellingen en opmerkingen gezien er redelijkerwijze mag verondersteld worden dat u op zijn minst een basiskennis zou hebben over uw beweerde land van oorsprong en over de oorlogsomstandigheden naar aanleiding waarvan u en uw moeder destijds Somalië zouden verlaten hebben.

Aangezien u expliciet verklaarde in Jemen niet over een geldig verblijfsstatuut beschikt te hebben (p. 10) dient uw asielaanvraag dan ook louter ten aanzien van uw land van herkomst te worden beoordeeld. Aangezien u echter niet aannemelijk kon maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit heeft u het evenmin aannemelijk gemaakt dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook ten aanzien van uw broer, Ab. Q. A. (O.V. nr. 6.998.207 - C.G. nr. 12/13817), in het kader van zijn asielaanvraag, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat de door hem beweerde Somalische nationaliteit eveneens betwijfeld werd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Wat betreft het door u voorgelegde geboortecertificaat op naam van S. Q. A. uitgegeven te Mogadishu op 15 december 1984 kan gezegd worden dat u louter een kopie van het geboortecertificaat voorlegde en dat kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn. Hoe dan ook om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Wat betreft de door u voorgelegde kopie van een huwelijkscertificaat (nr. 8741) uitgegeven door het Ministerie van Justitie te Jemen op 21 Ramadan 1432 (islamitische kalender) alsook een Nederlandse vertaling van dit huwelijkscertificaat kan enerzijds gezegd worden dat u, hoewel u verklaarde een religieus huwelijk afgesloten te hebben (p. 5) uit het door u voorgelegde document blijkt dat uw huwelijk wettelijk geregistreerd werd ('verslag van het burgerlijke stand' (sic)) door de Jementische autoriteiten. Daarenboven vermeldt de door u voorgelegde vertaling van de huwelijksakte dat u een Somalisch paspoort (nr. 007145190) voorlegde om uw identiteit te bevestigen hoewel u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 11 mei 2012, punt 21) verklaard had dat u, naast het Jemenitische paspoort waarmee u reisde, nooit andere identiteitsdocumenten heeft gehad.

Uw reisweg kan, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in hoofdorde de schending aan van de artikelen 2 en 3 van "*Wet Motivering Bestuurshandelingen*", de schending van de regels van evenredigheid, de schending van het redelijkheidsbeginsel en de schending van de invulling van het begrip "vluchteling" van artikel 1 a van het Verdrag van Genève en in subsidiaire orde, de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde

feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster voert aan dat de administratieve beslissing een inbreuk op het algemeen evenredigheidsbeginsel behelst, dat integraal deel uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur. Het dient te worden aangehaald dat gedurende de grote meerderheid van het interview, verweerder verzoekster bleef bestoken met vragen over haar geboorteland, goed wetende dat de reden voor de asielaanvraag niet gelinkt is aan Somalië maar wel aan Jemen (met name het huiselijk geweld dat ze daar onderging, en de medische situatie van haar broer die zienderogen achteruit ging). Bijgevolg is het dan ook niet evenredig dat bitter weinig vragen werden gesteld omtrent de echte reden van de vlucht van verzoekster, en dat enkel sterk werd gefocust op de eerste 8 jaren uit het leven van 28-jarige verzoekster. Hierdoor gaat verweerder de grenzen van een zorgvuldig en voorzichtig handelende administratie duidelijk te buiten, en verliest het de focus op wat de werkelijke aandacht verdient.

3.1.1. Verzoekster gaat er volledig aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien verzoekster beweert de Somalische nationaliteit te hebben en niet over de Jemenitische nationaliteit te beschikken, dan dient haar ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld.

3.1.2. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

3.1.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.2. Verzoekster voert de schending van het redelijkheidsbeginsel aan en meent dat uit het louter feit dat verzoekster de vragen (gesteld tijdens het verhoor door verweerder) omtrent Somalië, de lokale politici, het oorlogsverleden, de geografische ligging van bepaalde steden, de geschiedenis van de clans, etc. niet kan beantwoorden, geenszins kan worden afgeleid dat hierdoor bewezen is dat verzoekster de

Somalische nationaliteit niet heeft. Zoals zij immers herhaaldelijk vertelde gedurende het verhoor zijn er immers geldige redenen waarom zij weinig weet over haar geboorteland.

3.2.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.2.2. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

3.2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of betwiste identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoekster voert aan dat zij ten eerste, slechts tot haar 8e levensjaar in Somalië verbleef, en van een volwassen persoon redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat hij dergelijke details, geografische en politieke informatie nog herinnert meer dan 20 jaar terug in de tijd. Ten tweede is het algemeen aanvaard dat vrouwen in Somalië (alsook in Yemen onder meer) geen onderwijs volgen; specifiek wat verzoekster betreft heeft zij nooit enige opleiding genoten, niet op school, noch bij haar thuis door haar ouders. Zij kwam daarnaast - omwille van haar godsdienst - ook zelden buiten het huis (laat staan de buurt) waar zij opgroeide, en had dus geen flauw benul van wat er naast haar buurt te zien was. Gezien de precaire financiële situatie waarin de familie van verzoekster zich bevond, had zij ook geen toegang tot een computer of internet, noch tot een krant via dewelke zij enig nieuws of updates kon ontvangen over de heersende onrust- en oorlogssituatie in haar land. Ten derde mag niet worden vergeten dat het verlies van haar vader op 8-jarige leeftijd uitermate traumatiserend is geweest, niet enkel voor verzoekster maar eveneens voor haar moeder; het is bijgevolg niet ondenkbaar dat sinds de moord op haar vader verzoekster met haar moeder niet meer praatte over de (oorlogs-)situatie in haar land van oorsprong en bijgevolg ook niet kan worden afgerekend op het feit dat zij niet kan vertellen welke milities, clans, groeperingen of krijgsheren betrokken waren bij de oorlog.

3.3.1. Verzoekster kan bezwaarlijk menen dat de loutere bewering van Somalische nationaliteit te zijn voldoende is om dit aannemelijk te maken. Immers er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster geheel onbekend is met Somalië. Indien mogelijk verzoeksters moeder uit Somalië komt, dan kan niet blijken dat ook haar vader Somaliër was. Verzoekster kan beweren dat het onredelijk is van haar te verwachten dat ze bekend is met Somalië of dat het niet redelijk is na 20 jaar nog geografische en sociale gegevens te herinneren, doch verzoekster gaat er aan voorbij dat ook een 8-jarig kind nuttige herinneringen heeft en evenmin geeft verzoekster aan uit welke verklaringen haar nationaliteit wel kan afgeleid worden. Hoe dan ook, kan wel verwacht worden dat verzoekster die stelt van Bilajo Arab afkomstig te zijn, weet of dit een wijk binnen Mogadishu is dan wel een dorp erbuiten (gehoor p. 3, p. 8). Immers, ook van een 7- à 8-jarige kan verwacht worden dat zij zich herinnert of zij in een stad is opgegroeid, te meer nu uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat Bilajo Arab tot 1969 een district in Mogadishu was. Voorts is niet aannemelijk dat verzoekster enkel op theoretische wijze kan stellen dat het oorlog was in 1991 (gehoor p. 8) terwijl ook een 8-jarige vluchteling, weliswaar door de ogen van een kind, minimale herinneringen moet hebben aan de oorlog, en de gevolgen voor het gezin, te meer haar vader hierbij gedood zou zijn, en van hun vlucht naar Jemen. Verzoekster meet zich een profiel aan van ongeletterde, arme en geïsoleerde vrouw van wie niet kan verwacht worden dat ze vragen op het Commissariaat-generaal kan beantwoorden, terwijl niet wordt toegelicht hoe een dergelijk persoon dan wel naar Europa kan migreren. De Raad kan enkel vaststellen dat behalve haar eigen bewering ter zake, uit verzoeksters verklaringen op geen enkele wijze kan blijken dat zij ooit in Somalië is geweest. Voorts is niet aannemelijk dat verzoekster haar eigen familieherkomst niet kent. Zelf indien verzoeksters moeder stierf toen zij 14 jaar was, en haar moeder haar beweerdelijk niet in het Somalische clansysteem zou hebben onderricht, is niet aannemelijk dat verzoekster zelfs de etnie van haar eigen moeder niet kan toelichten (gehoor p. 6) en deze van haar vader niet kent. Daarbij geeft ze verkeerdelijk als tribale herkomst een plaatsnaam - Bilajo Arab - aan waar zij stelt van afkomstig te zijn (gehoor p. 7) maar niet kan situeren. Voorts kent verzoekster de namen van haar grootouders niet (gehoor p. 9). Dat verzoekster geen toegang tot internet of kranten had, vermog niet te verschonen dat zij geen eigen herinneringen aan Somalië heeft, of kennis via haar moeder, burens of binnen de Somalische gemeenschap heeft opgedaan. Verzoekster toont niet aan dat "*haar godsdienst*" haar verbod sociale contacten te onderhouden of in Somalië onder Siad Barre een "*niqab*" gedragen werd, laat staan haar kon beletten buiten te komen en de zee te zien (CGVS-verhoor p. 4). Aangezien de summier bevindingen in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie inzake het belang van de clans in Somalië, niet kunnen blijken uit de loutere verwijzingen naar de titels van de geraadpleegde bronnen, kan de Raad de vaststellingen van de commissaris-generaal op dit punt niet onderzoeken en wordt dit buiten de debatten gehouden.

3.3.2. Waar verzoekster beweert "*Ten tweede werd gedurende het verhoor door verweerder expliciet gevraagd naar de talenkennis van verzoekster, en werd haar verzocht een conversatie te voeren en te vertellen in het Somalisch. Hoewel de aanwezige tolk niet volledig thuis is in deze taal, kon deze wel bevestigen dat het hier wel degelijk om het Somalisch ging. De vaststelling van de talenkennis van verzoekster wordt door verweerder opvallend genoeg nergens vermeld in de Weigeringsbeslissing, wat er enkel kan op wijzen dat verweerder dit een argument vond die haar beslissing tot weigering tegensprak en er daardoor voor koos om dit fragment weg te laten uit de Weigeringsbeslissing. Tenslotte moet eveneens worden gemeld dat de sociaal assistent van verzoekster, de heer A. S. die tewerk gesteld is door Fedasil in het Klein Kasteeltje, aan de raadsman van verzoekster eveneens bevestigde dat verzoekster wel degelijk vlot de Somalische taal machtig is - hij kan dit weten gezien hij zelf uit Somalië afkomstig is*", herhaalt de Raad dat de loutere kennis van de Somalische taal onvoldoende is om aannemelijk te maken dat verzoekster van Somalische nationaliteit en afkomst zou zijn. De Somali-bevolkingsgroep komt immers niet enkel in Somalië voor maar ook in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen en is na de val van het Siad Barre-regime over de gehele wereld uitgeweken. Derhalve is de opsomming in de bestreden beslissing niet exhaustief en kan hier geenszins een ander land(en) van herkomst of verblijf of (nieuwe) nationaliteit(en) uit worden afgeleid. Overigens legde verzoekster zowel haar verklaringen op de DVZ als tijdens haar gehoor op het CGVS af in het Arabisch. Verzoekster spreekt een weinig Somalisch en haar broer verklaarde geen Somalisch te spreken. Verzoekster stelt ter terechtzitting dat ze in Jemen zelden Somalisch spraken en haar broer dit niet heeft geleerd. Verzoekster verklaarde tevens dat ze in Jemen geen Somaliërs kende ("*Ik kende hen niet maar ik hoorde zeggen dat er in Jemen Somaliërs waren die een asielaanvraag dezen en die in Jemen leefden*" CGVS-verhoor p. 10). Aldus kan slechts blijken dat verzoekster ook geen enkele band heeft met de

Somalische gemeenschap in Jemen, wat strijdig is met haar verklaring dat ze met andere Somalische oorlogsvluchtelingen naar Jemen vertrokken toen ze 8 jaar was.

3.4. Verzoekster tracht haar nationaliteit voorts aan te tonen met documenten zoals recent overgelegd door verzoekster aan haar raadsheer. Dit betreft meer bepaald haar Somalisch paspoort, alsook een 'Declaration of birth' zoals afgeleverd aan verzoekster door de Ambassade van Somalië te Brussel op 14 februari 2013. De reden waarom verzoekster gedurende het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en daarna eveneens bij het verhoor bij verweerder, geen melding maakte van haar paspoort, was uit vrees dat dit document haar zou worden ontnomen en zij daardoor staatloos zou worden. Bij haar aankomst in België had zij namelijk van andere asielzoekers vernomen dat zij onder geen beding haar paspoort mocht voorleggen aan de bevoegde instanties. De raadsman van verzoekster was persoonlijk ook niet op de hoogte van het bestaan van dit document tot enkele dagen voor neerlegging van huidig verzoekschrift. Bij het vernemen van het bestaan van dit paspoort werd verzoekster door haar raadsman dan ook aangeraden om bij de Ambassade van Somalië in Brussel bijkomende documenten te verzamelen ten einde de geldigheid van het paspoort en haar Somalische nationaliteit te staven. Dit bijkomend document dat werd verkregen is de formele *Declaration of Birth* zoals afgeleverd door de Ambassade op 14 februari 2013.

3.4.1. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad kan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Documenten zijn slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

3.4.2. Verzoekster legt ter terechtzitting geen origineel paspoort voor. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarbij werd het Somalische paspoort met nummer A1382911 op 27 december 2010 uitgereikt in Mogadishu, door de "Minister of Foreign Affairs" op naam van S. K. A., niet door haar ondertekend. In deze wijst de Raad op de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota, de "*Subject Related Briefing*" "*Somalië*" "*Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991*" van 29 maart 2012, waarmee verzoekster ter terechtzitting werd geconfronteerd. Hieruit blijkt dat Somalië na 1991 in totale chaos verviel en sindsdien geen functionele regering, noch een centrale administratie meer kende. Alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits-)documenten. Er zijn geen politiedossiers, geboorteaktes, schooldossiers... beschikbaar van Somalië. Verder blijkt dat Somalië het meest corrupte land ter wereld is en dat, indien er op bepaalde Somalische buitenlandse ambassades Somalische paspoorten kunnen worden aangevraagd, tevens blijkt dat in het algemeen, met uitzondering van een aantal buurlanden en sommige Arabische staten, geen enkele staat dergelijke paspoorten aanvaardt als zijnde officiële en dus rechtsgeldige documenten. Ook de Belgische federale grenspolitie stelt formeel dat ze Somalische documenten niet erkent. Er wordt tevens vermeld dat (ver)vals(t)e Somalische paspoorten bijzonder gemakkelijk te verkrijgen zijn en dat sommige Somalische ambassades in het buitenland paspoorten hebben verkocht om hun activiteiten te financieren. Dienaangaande wijst de Raad er op dat het Cedoca-onderzoek verricht wordt door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en het dan ook toekomt aan verzoekster om gegronde, objectieve en concrete elementen aan te dragen die deze informatie kan weerleggen. Verzoekster kan ter terechtzitting niet toelichten hoe ze een Somalische paspoort kon verkrijgen indien geen administratieve diensten bestaan.

3.4.3. Evenmin kon verzoekster verklaren hoe zij het Somalisch paspoort, uitgegeven in Mogadishu in 2010 kon verkrijgen met Mogadishu als domicilie, terwijl zij sedert 1991/92 ononderbroken in Jemen gewoond heeft en haar ouders reeds in 1991 en 1998 overleden zijn. Voorts kan slechts blijken dat

verzoekster manifest onverzoenbare verklaringen aflegt over haar Somalisch paspoort. Waar ze stelt dat ze een geboorteakte op de Somalische ambassade kon krijgen op basis van haar Somalisch paspoort stelt verzoekster ter terechtzitting dat ze haar paspoort niet kan tonen aangezien het destijds werd *“afgenomen door de smokkelaar”* en dus niet in haar bezit is. Deze verklaring is strijdig met het verzoekschrift waarin verzoekster stelt *“Van beide stukken is verzoekster in het bezit van het origineel exemplaar, dewelke op verzoek zonder probleem kunnen worden overlegd ten einde als bewijsmateriaal te kunnen dienen”*. Dit laatste is dan opnieuw strijdig met haar verklaringen ter terechtzitting dat ze nooit Somalische documenten had maar wel met een Jemenitisch paspoort heeft gereisd. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat het Somalisch paspoort authentiek was of enige bewijswaarde kan bezitten. Uit verzoeksters toelichtingen en houding kan slechts blijken dat ze met een vals paspoort alsnog tracht haar voorgehouden Somalische nationaliteit te staven.

3.4.4. Aangaande de *Declaration of Birth*, uitgereikt op 14 februari 2013 door de Somalische ambassade in Brussel, wordt in de Subject Related Briefing “Somalië” “Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991”, inzake de afgifte van identiteitsdocumenten aan de Somalische ambassade in Brussel uitdrukkelijk gesteld dat *“Ook hier geldt dat deze administratieve instantie niet over de nodige middelen beschikt om de identiteit/nationaliteit van de aanvrager te controleren door het gebrek aan beschikbare bronnen. Het bericht van de Directie Protocol (van FOD Buitenlandse zaken) dat aan de Somalische ambassade te Brussel er officiële documenten worden verkocht door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, medewerker (chauffeur) [M.], ondermijnt de bewijswaarde van de door deze ambassade afgeleverde documenten. Bovendien stelt dit gegeven de transparantie van de werking van deze overheidsdienst in vraag. Deze situatie maakt het immers mogelijk dat documenten die door deze ambassade worden afgeleverd en beantwoorden aan de formele vormvereisten, toch niet waarheidsgetrouw zijn.”* Verzoekster verschaft evenmin duidelijkheid over dit document. De bewijswaarde van de voorgelegde geboorteverklaring, ook al wordt niet betwist dat dit stuk werd uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel, kan evenmin overtuigen als identiteits- of nationaliteitsbewijs. Immers indien het verzoekschrift stelt dat verzoekster op basis van haar Somalisch paspoort een geboorteverklaring verkreeg dan kan opnieuw slechts worden vastgesteld dat verzoekster ter terechtzitting ontkent een origineel paspoort te hebben na haar binnenkomst in België zodat ze hoogstens een fotokopie van een paspoort aan de ambassade kon voorleggen. Dit ondermijnt elke bewijswaarde van het neergelegde stuk.

3.4.5. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de neergelegde documenten kan blijken dat er redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster de Somalische nationaliteit heeft.

3.4.6. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat de afweging van de vrees voor vervolging dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië en is haar bewering dat *“Gezien verzoekster haar vader verloor om een haar nog onbekende reden, kan het ook niet anders dat zij een gegronde vrees heeft om zelf ook vervolgd te worden dan wel het voorwerp uit te maken van geweld, gezien zij eveneens in de overtuiging is dat gezien haar vader het mikpunt was van de moordenaars, zij dit evengoed ook kan zijn”*, niet enkel vaag en hypothetisch, maar ook zonder grond.

3.5. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het extreme sociale isolement waarin verzoekster zou leven in Jemen niet wordt toegelicht. Verzoekster stelt zelf dat ze onbekend is met de Somalische vluchtelingengemeenschap in Jemen. Anderzijds is verzoekster wel bekend met Arabische stammen en verklaart initieel (zie Dienst Vreemdelingenzaken) dat zij afkomstig was van de Arabische stam Bin Alawi (verklaring DVZ 6) die ze ook thans niet in Somalië situeert. Overigens is het extreme isolement strijdig met de vaststelling dat haar moeder een tweede huwelijk sloot met een Jemeniet, dat ze zelf huwde met een Jemeniet en de familie voldoende financiële middelen had om haar zwaar zieke broer jarenlang te verzorgen en zelfs naar Europa te brengen voor verdere medische opvolging.

3.6. Verzoekster huwde religieus (gehoor p. 5), maar legt slechts een fotokopie van een huwelijksakte voor, waarbij zij verklaart *“De originelen zijn in Jemen, in de echtelijke woning, ik nam een kopie alvorens het huis te ontvluchten, ik nam een kopie en vluchtte met de kopies”*, hetgeen niet kan overtuigen indien verzoekster dermate mishandeld werd dat zij besloot te vluchten. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Er kan dan ook niet worden vastgesteld of de neergelegde huwelijksakte op alle punten overeenstemt met het originele document.

Voorts merkt de Raad nog op dat verzoekster pas huwde toen zij 27 was, zodat een gedwongen huwelijk niet kan overtuigen. Evenmin is aannemelijk dat ze zo lang wachtte indien zij werkelijk een arme Somalische was die enkel met haar halfbroer in Jemen bij een Jemenitische familie inwoonde, zeker niet gezien haar moeder reeds in 1998 overleed. Indien verzoekster overigens verklaart dat haar echtgenoot als burger op een politiekantoor werkte (gehoor p. 13), dan is evenmin aannemelijk dat deze persoon een illegale Somalische zou huwen of zou nalaten haar verblijf te regulariseren na het huwelijk. In deze herhaalt de Raad dat verzoekster eerst verklaarde over een Jemenitisch paspoort te beschikken. Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat het nummer van het paspoort waarnaar wordt verwezen in de huwelijksakte niet overeenstemt met het door verzoekster neergelegde Somalische paspoort. Verzoekster geeft niet aan naar welk identiteitsdocument dit huwelijkscontract dan wel verwijst. Hoe dan ook blijkt uit het voorgelegde huwelijkscontract (007145190) dat verzoekster haar situatie in Jemen verkeerd heeft voorgesteld en ze wel officieel is gehuwd (CGVS-verhoor p.5 en 10).

3.7. Verzoekster kan evenmin overtuigen waar ze stelt dat ze Jemen verliet omwille van het huiselijk geweld. Immers ter terechtzitting stelt verzoekster eerst dat ze naar België kwam omwille van de zware medische problemen van haar broer. Verzoeksters broer is intussen gestorven in België aan zijn conditie. Verzoekster kan niet terzelfdertijd stellen dat ze een arme illegale Somalische migrante was in Jemen die diende te huwen uit noodzaak en door haar echtgenoot mishandeld werd, zonder aan te tonen dat ze zelf aanzienlijke zelfstandige middelen kon verkrijgen om de jarenlange medische kosten van haar broer te dekken en haar en zijn reis naar Europa te betalen. Bovendien indien verzoeksters verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevolgd heeft verzoekster een Jemenitisch paspoort en toont ze niet aan hoe ze dit kon verkrijgen en evenmin hoe ze naar het buitenland kon reizen zonder medeweten of medewerking van haar echtgenoot, zeker indien ze financieel volledig van hem afhankelijk was. Verzoeksters beweerde problemen in Jemen zijn dan ook niet aannemelijk.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bij gebreke aan enige appreciatie omtrent de toekenning van deze status dient de beslissing minstens op dit punt te worden vernietigd en dient het dossier te worden teruggestuurd naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, *in casu* doordat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij werkelijk de Somalische nationaliteit geniet, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster toont evenmin in Jemen, het land van haar verblijf, enige problemen aan.

4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar voorgehouden Somalische nationaliteit niet aantoon, noch aannemelijk maakt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoekster geen nuttige elementen aan op dit punt. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK